

Въ това врѣме при тѣхъ дойде едно познато момче отъ тѣхното училище. То носѣше нѣщо черно, прилично на кутийка, съ разни копчета и каишки.

— Слушай, Чочо, — каза той, — я да се размѣнимъ. Ти ми дай велосипеда, азъ ще ти дамъ тоя фотографически апаратъ. Съгласенъ ли си?

Вижъ го ти него, — каза Чочо. На колелото мога поне да яздя, ами за какво ми е твоятъ фотографически апаратъ?

— Хе, много знаешъ, — вдигна рамо новодошлиятъ. — Виждамъ че, си много простъ. Съ моя апаратъ можешъ да снемешъ каквото поискашъ. Искашъ кжца — кжца, човѣкъ — човѣкъ, конь — конь — всичко тѣй, както го гледашъ. Можешъ да фотографи-

рашъ баща си и майка си. Знаешъ, какъ ще се радватъ!

— Велосипедътъ е по-добро нѣщо.

— Ха, по-добро! Съ велосипедъ не можешъ да фотографирашъ и едно магаре дори.

— Защо искашъ да се мѣнимъ, като мислишъ, че твоятъ апаратъ е нѣщо повече?

— Много просто. Виждамъ те добро момче, защо да не ти направя една добрина!

— Какво ще кажатъ у дома, като се върна безъ колелото?

— Ти ще се върнешъ съ апарата. Може дори да те похвалятъ.

— Дудулчо, — обърна се недовѣрчивиятъ Чочо къмъ приятеля си, — какво мислишъ ти, да смѣня ли?

Новодошлиятъ незабѣлѣзано бутна Дудулчо по крака и му смигна.

Вѣроломниятъ Чочовъ приятель каза:

— Да съмъ на твое мѣсто, хичъ нѣма и да мисля — фотографията е нѣщо повече отъ велосипеда. Съ нея можешъ изкуство да научишъ, а съ колелото какво?

— Добрѣ! — въздѣхна Чочо, — вземи го. Само здравъ ли е твоятъ апаратъ?

— Съвсѣмъ новъ.

Чочо даде велосипеда и получи фотографически апаратъ.